

Între Divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa

30 martie 2009

Gili Cârstea

Deseori analizăm și verificăm evenimentele care au avut loc la începutul și sfârșitul mării controversate, și desfășurările dintre ele, din perspectiva locală a planului de mântuire. Foarte rar ne interesează aceste momente dramatice din perspectiva largă a controverselor dintre Hristos și Satana.

Divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa sunt evenimente cutremurătoare, care au afectat profund viața universului întreg. Odată cu rebeliunea lui Satana, care a produs despărțirea a milioane de îngeri de izvorul vieții (DA 764), guvernarea divină a fost confruntată cu teribila situație de a fi obligată să păstreze în viață ființe care, de drept și de fapt, trebuiau să moară instantaneu.

Moartea a doua, adică moartea din care nu există întoarcere, înviere, este un mecanism legitim în univers, cu un scop foarte precis definit. Universul nefiind o planetă-pușcărie, ființele create nu pot fi obligate să trăiască în ea, indiferent dacă le place sau nu. Deoarece nu poți întreba pe copil dacă este de acord să se nască sau nu, este normal să nu-l obligi să trăiască în lumea în care s-a născut, dacă nu-i place. Niciun guvern nu poate legifera împotriva sinuciderii. Dacă individul nu poate fi convins că viața este prețioasă, și că este o binecuvântare să trăiești, nimeni nu-l poate obliga să trăiască. Nu există lege sau pedeapsă împotriva sinuciderii.

Tot așa se întâmplă în vastul univers al neprihănirii. Nimeni nu este obligat sau constrâns să trăiască acolo, dacă nu dorește. O dorință fermă și categorică de deconectare de la izvorul vieții este suficientă spre a produce dispariție instantanee și nedureroasă. Mecanismul acesta nu a fost încercat de nimeni, până la rebeliunea lui Satana. Într-o lume a păcii, fericirii și neprihănirii, în care Legea desăvârșită a libertății este satisfacția supremă a ființelor din univers, cui i-ar trece prin cap să solicite deconectarea de la izvorul vieții?

Rebeliunea lui Satana a complicat acest simplu mecanism. Profitând de poziția pe care o avea, el a început să răspândească printre îngeri o nouă versiune despre conectarea lor la marele Server divin prin locuirea Duhului Sfânt în ei. Departe de a fi fundamentul vieții, fericirii și libertății, părtășia de natură divină, unirea, nunta, este un sistem al sclaviei, o barieră în calea evoluției către dumnezeire.

Lucifer știa bine cât de departe este Dumnezeu capabil să meargă spre a clarifica lucrurile pe baza faptelor doveditoare. De aceea a riscat, fiind sigur că guvernarea divină va face sacrificiul suprem spre a-i păstra în viață chiar așa, despărțiți de izvorul vieții.

A anticipat corect. Guvernarea divină a făcut sacrificiul suprem, deoarece doar adevărul poate garanta libertatea și pacea. Nu doresc să spun că Dumnezeu avea și alte opțiuni, deoarece forța sau amenințarea cu forța sunt cu totul străine de principiile guvernării divine. Aici nu este vorba despre puterea sau capacitatea lui Dumnezeu de a spulbera rebeliunea. Este evident pentru oricine, Creatorul universului nu duce lipsă de asemenea resurse.

Guvernarea divină fiind una morală, construită pe fundamentul neprihănirii care este caracterul lui Dumnezeu, singura ei unealtă în relațiile cu cetățenii universului este dragostea jertfitoare, de Tată. Dumnezeu operează doar în limitele neprihănirii; orice derapaj către nelegiuire aruncă universul în haos. De aceea spunem noi că, prin natura Sa, Dumnezeu este un prizonier al neprihănirii. Când este vorba de copiii Săi, anumite lucruri nu se pot face „nici prin tărie, nici prin putere,” ci doar prin Duhul Domnului așezat în templul Său, inima și mintea ființelor create.

Menținerea în viață a unor ființe deconectate de la izvorul vieții este o breșă atât de devastatoare în legislația divină, încât ea nu a fost posibilă decât prin moartea Legiuitorului, Cuvântul, a Doua Persoană a dumnezeirii. Doar o astfel de intervenție a putut stopa, provizoriu, efectele mortale ale deconectării de la izvorul vieții. De unde putem înțelege natura ucigașă a păcatului și teribilele lui consecințe.

Prin urmare, divorțul dintre natura divină și natura creată s-a produs în Sanctuarul ceresc, dacă putem spune așa. Doctrina sanctuarului nu este o soluție locală, de moment, prin care ni se explică planul de mântuire pentru planeta Pământ. Ea este o metaforă a fundamentului întregii creații a lui Dumnezeu. Nu există ființă inteligentă în univers, „de la serafimul luminos și sfânt până la om,” care să aibă o altă structură și să funcționeze în afara scopului etern al lui Dumnezeu. Expresia „sanctuarul ceresc” este, deci, o metaforă pentru modul în care Dumnezeu creează și întreține viața în univers. Toți copiii lui Dumnezeu sunt părtași de natură divină, ceea ce le asigură nemurirea. Această legătură este numită metaforic în Scriptură ca fiind „căsătoria,” unirea dintre divin și creat.

Primii administratori ai planetei noastre, Adam și Eva, au căzut pradă științei mincinoase a heruvimului rebel, fiind făcuți să creadă că, despărțindu-se de natura divină, vor ajunge ca Dumnezeu. S-a produs divorțul dintre natura umană și natura divină, cu consecințele pe care le putem constata astăzi.

Ceea ce se întâmplă pe pământ între divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa nu este decât o reprezentare la scară redusă a ceea ce se întâmplă în vastul univers al lui Dumnezeu, dar cu un asemenea nivel de întrepătrundere, de morphing, încât pilda devine realitate la un nivel mult mai profund.

Divorțul real și masiv a avut loc în cer, în Sanctuar. Milioane de îngeri sfinți au cerut despărțirea de natura divină. Li s-a explicat în detaliu, insistent, că ceea ce cred ei este o puternică lucrare de rătăcire, și că efectul deconectării este moartea veșnică, nicidecum evoluția. Nu au vrut să creadă, și astfel părăsirea de natură

divină a luat sfârșit pentru ei. Pentru totdeauna. Prin jertfa Legiuitorului, au fost păstrați în viață, ca să se demonstreze prin fapte de partea cui este adevărul.

Planeta noastră a devenit astfel scena universului. Căderea lui Adam nu este decât componenta locală a marelui divorț consemnat în Sanctuarul ceresc, în vasta familie universală a lui Dumnezeu. Familia omenească doar s-a alăturat marelui divorț care deja se petrecuse în Sanctuar. Divorțul din Eden este minor, dacă ne gândim că au fost afectate doar două persoane, pe lângă milioanele, poate chiar miliardele, de îngeri căzuți. Devine monumental, când înțelegem că familia omenească produce încheierea ostilităților, anularea divorțului și realizarea Nunții Mielului. Printr-o spectaculoasă răsturnare de situație, oamenii iau locul îngerilor în refacerea căsătoriei, răspund apelului divin în locul lor, și duc marea controversă la actul ei final, Nunta Mielului. În frunte cu Fratele lor mai mare, „începutul, cel întâi-născut dintre cei morți” (Col 1:18), ei se întorc la scopul etern a lui Dumnezeu, se întorc la „căsătorie” și declară că divorțul este nelegitim, criminal, mortal. Printr-o bătălie purtată cu păcatul (despărțirea de izvorul vieții) până la sânge, ei cer guvernării divine aducerea familiei omenești înapoi în legământul cel veșnic. Ei condamnă divorțul, îl declară ilegal, și răspund cu toată inima la oferta de căsătorie, de Nuntă, pe care cerul a păstrat-o deschisă permanent.

Între Divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa, universul și oamenii au avut posibilitatea să urmărească în acțiune natura păcatului, caracterul lui Dumnezeu și efectele unei guvernări lipsite de legea divină. Mai precis, au avut ocazia să probeze dacă Divorțul este trambulina către dumnezeire, poarta spre evoluție, așa cum li se promisese la începutul rebeliunii.

Fiecare generație a văzut bine „ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău” (Ier 2:19). Dar oamenii nu au dorit să vină la Nuntă, la unirea dintre divin și uman. Nici nu au înțeles principiul dinamicii nimicirii: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta.” Au crezut că Dumnezeu îi pedepsește pentru neascultare, și astfel inima lor s-a răzvrătit și mai mult împotriva Sa.

Acum, la sfârșitul istoriei, pășește pe scena universului o generație a poporului lui Dumnezeu care condamnă divorțul dramatic produs în Sanctuarul ceresc. Cu experiența veacurilor în spate, ei declară că propunerile heruvimului rebel s-au dovedit mincinoase și criminale. Ei cer întoarcerea la scopul etern al lui Dumnezeu ca singură soluție pentru o guvernare a libertății, păcii, fericirii și prosperității. Sunt martori că viața nu poate fi păstrată sub o guvernare paralelă, oricât de mărețe ar fi promisiunile ei.

Ceea ce s-a întâmplat între divorțul din Sanctuar și Nunta Mielului a fost o paranteză în viața universului produsă de minciuna că păcatul nu omoară pe nimeni. Paranteza aceasta dramatică va fi închisă oricând poporul lui Dumnezeu înțelege mecanismul morții a doua, și care este rostul lui în planul guvernării divine.
